

MRTA'nın Dünyayı sarsan silahlı propaganda eylemi

18 Aralık 1996'da tüm dünyayı sarsan bir haber duyuldu. Sarsıntı yaratan bir gerilla eylemiydi. Yer Peru'nun Lima kenti, hedef Japon Büyükelçiliği idi... Eylemi gerçekleştirenin adı Latin Amerika'nın yabancı olmadığı, dünyada ise sınırlı tanınan **Tupac Amaro Devrimci Hareketi (MRTA) idi.**

MRTA adını 1780'li İspanyol sömürgeciliğine karşı başlatılan isyanda önderlik eden Tupac Amaro'dan alıyor. Bu isyan 6 ay sürdü. İspanyol sömürgeciliği isyanı bastırmak için binlerce yerliyi kana boğdu. İsyanın önderi Tupac Amaro ise yerlilere ibret olsun diye günlerce işkence de kaldı. Arkadaşlarını ele vermesini istiyorlardı.

Oysa isyan büyük ölçüde bastırılmıştı. Asıl amaç Tupac Amaro'yu davasına ihanet ettirmek böylece yerli halk içindeki moral-manevi etkisini kırmaktı. Ama bu amacına ulaşamadılar. **Tupac Amaro tek bir şeyi söylüyordu: "tanıdığım ve bildiğim iki kişi var. Biri siz işkence yapanlar, diğeri de ben. Başka kimseyi tanımıyorum" diyordu.**

Bu kararlı-net tavır İspanyol sömürgeciliğini daha da rahatsız ediyordu. Halk zaten Tupac Amaro'yu efsaneleştirmişti, bu kararlı tavır bunu daha da pekiştirecekti, sonuçta öldürülmesi bir şeyi değiştirmeyecekti. Nasıl olsa onun ruhu ölümsüzdü. O hep And dağlarında yaşayacak, güneşin çocuklarına yol gösterecekti. Bu gerçeklik İspanyol sömürgeciliğini çileden çıkarıyordu. Bunun üzerine Tupac Amaro'nun bedenini parçalamaya karar verdiler. Böylece ruhu parçalanarak efsane yıkılacaktı. **Karısı ve çocuklarının gözleri önünde önce dili kesildi, ardından derisi yüzüldü, sonra kollarından ve ayaklarından dört ata bağlayarak parçaladılar.**

Parçalanan beden her parçasını ayrı bir bölgeye asılı

tutarak yerlilere gözdağı vermeye, dahası kafalarında yarattıkları efsaneyi yıkmaya çalıştılar. Ama nafile! İsyân alevi hepten kızıştı ve Tupac Amaro yerli halkın gözünde günümüze kadar hep yaşayan bir kahraman oldu. Daha sonra ki yıllarda Emiliano ZAPATA, Sandino, Jose MARTİ, Ferabundo MARTİ gibi halk önderleri çıktı. Her biri ayrı bir bölgede çıkmalarına rağmen adlarıyla, davalarıyla bütün Latin Amerika halklarına maloldular. Emperyalizm ve yerli işbirlikçileri tarafından öldürüldüklerinde halk inanmıyordu.

Onların moral ve manevi etkisi ezilen Latin Amerika halkları üzerinde günümüze kadar yaşaya geldi. Tupac Amaro 1782'de katledilmişti. Ama adıyla, yarattığı gelenekle hep yaşadı. And dağların çocukları için hep önder, hep sembol olarak kaldı. 1968'lerde başta Uruguay'da olmak üzere, Latin Amerika'da ve dünyada "söz böler, eylem birleştirir" sloganıyla fırtınalar yaratan Tupamaro örgütü adını Tupac Amaro'dan alıyordu. 1983'de kurulan, 18 Aralık 1996'da Peru'da Japon Büyükelçiliği baskınıyla dünyada sesini duyuran MRTA, adını Tupac Amaro'dan alıyor.

• REHİNE EYLEMİ 126 GÜN SÜRDÜ

Bu zaman zarfında adeta bir sinir savaşı verildi. **Bütün emperyalist devletler Fujimori'nin yardımına koştu. Daha ilk günden operasyon hazırlıklarına başlandı.** Bunun için **ABD'li ve İsraili** uzmanlarca özel komando birlikleri eğitildi. Almanya, Fujimori'ye operasyon için yardıma hazır olduklarını ve özel bir birlik gönderilebileceğini dünya kamuoyu önünde açıkladı. İngilizler ise daha erken davrandılar. 20 Aralık 1996'da özel askeri birliğini Lima'ya gönderdi. Kısacası emperyalizm ve Peru oligarşisi büyük bir dayanışma içerisinde idi. Çünkü eylemin yeri, zamanlaması, tekniği ve estetiğiyle sarsılan sadece Peru oligarşisi değildi, Herşeyden önemlisi eylemin ezilen halklar nezdinde yarattığı ilham ve prestij emperyalizmi ciddi bir biçimde rahatsız etmişti. Bu nedenle Emperyalizm ve Peru oligarşisi MRTA gerillalarının halkta yarattığı sempatiyi kırmak için medyayı arkasına alarak yoğun

bir karalama kampanyasına girişti. Ama ellerinde kullanılabilecekleri hiçbir malzeme yoktu.

Fujimori'nin "gerillaların bir canı olduğunu" sık sık tekrarlanması havada kalıyordu. Serbest bırakılan rehinelere ise aksini iddia ediyor, gerillaların "gayet nazik ve eğitim görmüş" kişiler olarak hakettikleri övgüyü yapıyorlardı. **Peru'lu diplomatlardan J. Carlos Mariatgui gerillaların "tam bir demokrasi uyguladıklarını ve hiç bir ırk, cins, milliyet, rütbe ve meslek ayrımını gözetmeksizin kurdukları iş komiteleriyle yemek, bulaşık ve genel temizlik gibi yapılması zorunlu ev işlerinin yerine getirilmesini sağladıklarını" söylüyordu.** En sicilli işkencecilere bile kötü davranılmadı. Her davranışları, her söylemleri amaçlarıyla bire bir örtüşüyordu. MRTA gerillaları bu davranışlarıyla yediden yetmişyediye herkesin saygısını, sevgisini kazandı.

• GERİLLALARIN CESETLERİ ÜZERİNDE ÇIĞLIK ATANLAR?

Fujimori başta olmak üzere katil sürülerinin gerçek yüzünü bütün dünya gördü. Aradaki bu nitel farkı başta Peru halkı olmak üzere, Latin Amerika ve bütün dünya insanlığı gördü. Büyükelçilik baskının akabinde önce çocuklar ve kadınlar bırakıldı. Ardından yaşlılar ve rahatsız olanlar bırakıldı. Bu tavır ve yukarıda belirttiğimiz devrimci tutum ve davranışlar kaçınılmaz olarak insanları etkiledi. Nitekim serbest bırakılan rehinelere tek tek gerillaların ellerini sıkıyordu. Ve kimileri daha da ileri giderek "iyi şanslar" diliyordu. Öncesi, eylemin yapılışı, zamanlaması, hedefi, tekniği ve etik boyutuyla daha başında zafer kazanılmıştı. **Eylemin komutanı yiğit devrimci önder; Peru polislerinin bile, "boyun eğmez bir kişi" olarak tanımladığı Nestor CERPO, işçi sınıfı mücadelesinde çelikleşmiş, Peru şartlarının zorunlu evrimi olarak, silahlı propaganda temelinde politik mücadeleye atılmış, emekçi halk içinde ve yoldaşları arasında saygınlığı olan ve Büyükelçilik eylemi sürecindeki yüksek nitelikli davranışlarıyla, kararlılığıyla ve ölümüyle efsaneleşti.**

Onun ve 13 yoldaşının devrimci ruhu şimdi And dağlarında dolaşüyor.MRTA marksist formasyona sahip bir örgütlülük olarak bir kaç grubun biraraya gelmesiyle 1983'te kuruldu. Che GUEVERA'yı kendisine referans aldıklarını söyleyen MRTA, 1984'ten beri kırdada ve şehirde silahlı propaganda temelinde politik mücadele yürütmektedir. 1990'da 40 yoldaşıyla tünelle kazarak sıcak savaşa katılan MRTA'nın önderlerinden Victor POLAY, 1992'de tekrar tutsak düşünce, hareket ciddi güç kaybına uğradı. Bu nedenle kısa bir süre ricat uygulandı. Ama bu zaman zarfında da faaliyetlerini aksatmadı.

1993'ten itibaren eylemlerini sıklaştıran MRTA, şehirde ve kırdada etkinliğini arttırdı. Birçok askeri garnizona eylem düzenledi. Zaman zaman şehir baskınları gerçekleştirdi. Şehir baskınlarında gereksiz şiddetten suretle kaçındı. 8 Ekim 1987 tarihinde Che'nin ölüm yıldönümü nedeniyle, birkaç hafta içinde ona yakın küçük şehiri basarak bir süre ellerinde tuttu. Ve zorunlu olmadıkça silah kullanmadı. Teşhir ağırlıklı ajitasyon ve propagandaya ağırlık verdi.

Öte yandan, Victor POLAY, Genzalo ve birçok MRTA'lı ve PKP'li kadro ve savaşçının tutsak düşmesiyle, Fujimori'nin "sivil darbesiyle" emekçi halk üzerindeki baskılar arttı. Neo liberal ekonomik modelle sömürü derinleşti, yoksulluk, işsizlik had safaya ulaştı. Fujimori en küçük demokratik, ekonomik hak talebine işkenceyle, katliamla karşılık verdi. Kitlelerin içinde bulunduğu demoralizasyon, pasifikasyon derinleşti. Lima'daki Büyükelçilik eylemi işte bu koşullarda gerçekleşiyordu. **Somut olarak iki talep vardı: Birincisi, 400 MRTA'lı tutsağın serbest bırakılması. İkincisi neo-liberal politikaların geri alınması ve emekçi kitleler üzerindeki baskıların durdurulması biçimindeydi. Eylem 126 gün sürdü.**

Emperyalizm ve onun medyası tarafından insan(lığ)a şırınga ettiği yoz kültür ve çürümüşlüğün bütün hızıyla sürdüğü, her şeyin alınıp satıldığı, değersizliğin en büyük değer sayıldığı konjonktürde tam 126 gün... Erdemliliğin, davaya bağlılığın, devrimci ütopyanın en şahane örneği yaşandı. Devrimci

romantizm kitaplarda tasvir edilmedi, bizzat yaşandı-yaşatılarak gösterildi. Her günü, her saati, her saniyesi ölüm kokusunun yayıldığı ve bütün tahriklere, provakasyonlara rağmen, soğukkanlılık, cesaret ve her anı güzellik dolu olan 126 gün...

Peru neo-liberal sömürü nedeniyle Latin Amerika'da yabancı sermayenin cenneti olarak lanse edilmişti. Ve neo-liberal politikada Peru model olarak gösteriliyordu. Ama MRTA'nın Japon Büyükelçilik baskınıyla bu imaj ciddi ölçüde sarsılmaya başladı. Ülke kaynaklarınının başta Japon emperyalizmi olmak üzere uluslararası sermayeye nasıl peşkeş çekildiği ve yoksulluğun, açlığın, katliamların nereden kaynaklı olduğunu somut olarak ortaya çıkıttı. Elbette, bu eylemi gerçekleştirenler, ülkedeki siyasi ve sosyal tabloyu bir nebze de olsa yığınlara gösterebileceklerini inandırıyorlardı - ki önemli oranda başarılı oldular- ama bu eylemle her şeyin biteceğini düşünmediler, iddia etmediler. Gerillalar Büyükelçilik eyleminin her gününü büyük bir yaratıcılıkla değerlendirerek emekçi kitlelere mesaj verdiler. Taleplerini tekrar tekrar açıkladılar Peru'nun içinde bulunduğu yoksulluğun, açlığın nedenlerini ortaya koydular. Bunu kimi zaman basın açıklamasıyla, kimi zaman bildiriyle, kimi zaman Büyükelçilik binasına pankart asarak gerçekleştirdiler.

Bir örnektir; 4 Şubat 1979 yılında bir tekstil fabrikasından yapılan grevde, polis saldırısı gerçekleşiyor, ardından 6 işçi ölüyor, onlarcası yaralanıyor. Bu direniş sırasında Nestor CERPO'da vardı. Bu olay CERPO tarafından havaya altı kurşun sıkılarak anıldı. Kısacası eylem estetik ve etik değeri oldukça yüksek bir eylem oldu. Bunun politik sonuçları belki kısa sürede ortaya çıkmayacaktır. Ama rüzgar Peru topraklarına ekilmiştir, fırtına mutlaka bu rüzgar üstünde kopacaktır. **Geçmişte bu tür eylemleri "bireysel kahramanlık", "goşizm" olarak adlandıranlar ortaya çıkan gelişmeleri görünce suspus oldular. Kızıldere direnişi karşısındaki tavırları bu değil miydi? Geçmişte "goşist", "bireysel kahramanlık" diyenler**

şimdi dergilerinde Kızıldere'ye siper yoldaşlığının ve savaşın manifestosu başlığını atıyorlar. Tıpkı Che'ye yaptıkları gibi. "Maceracıdır", "küçük burjuva devrimcisidir" vb. Sayfalarca ironik değerlendirmeler yaptılar. Fakat gün geldi, Che'nin yeni insan anlayışını keşfettiler. Güngeldi ihtilalciliğini, gün geldi enternasyonalizmin simgesi olduğunu keşfettiler. Bunu yaparken, geçmişte yapmış oldukları karalamalardan hiç söz etmediler. Ve bunu unuttular, unutturmaya çalıştılar. Nasıl olsa bellekler zayıftı. Dün söylenen bugün unutuluyor. Bu konuda hiçte haksız değillerdi hani. Çünkü ciddi bellek kaybı olduğu bir olgudur.

Pragmatizimin bu dereceye varmasının zemini budur. Solun bugünkü durumu ve sergiledikleri yaklaşımlar ilk planda normal gibi gözükebilir. Öyle ya daha önce yanılmış olabilirlerdi. Ama değil, yapılan bu değil. Bolca yapılan övgü tasvirleri arasında "küçük burjuva devrimcisi" mutlaka bir yerlere serpiştirilir. Ama buna rağmen bol bol Che'nin resimlerine, şiarlarına, özelliklerine ve yaptıklarına yer verilir. Anmasını herkesten daha hızlı, şaşalı bir biçimde yapmaya çalışırlar. Bunları yapmaya çalışırken, sanırsınız biraz daha bellekleri bulandırmak için olacak ki, Che'yi kendisine referans alan, onun devrim anlayışını benimseyen siyasi oluşumlara "Che'yi anma etkinliklerini beraber yapalım" diyebilmektedirler. Belki bunda da bir gariplik yok. Ama sorun bu kadar basit değil.

Sorun iyi niyetin, dayanışmanın prestijini istismara yöneliktir. Çünkü açık olan şu ki, Che'yi Che yapan savunduğu mücadele biçimidir ve sosyalizm anlayışıdır. Bu mücadele biçimine "fokocu", sosyalizm anlayışına "küçük burjuva sosyalizmi" diyenlerin Che'yi enternasyonalizmin simgesi olarak görmeleri ne kadar samimidir? Öte yandan emperyalizmin ve onun medyasının Che'ye ilişkin dillendirmelerine bakınca önemli sonuçlar çıkıyor. Ne ki emperyalizm için anlaşılır bir durumdur. O yok edemediğini bozmaya çalışır. Bugün yapmaya çalıştığı da budur. Emperyalizm Che'nin prestijini

metalaştırmakla kalmıyor, bir de içini boşaltmaya ve böylece sıradanlaştırmaya çalışıyor. Bu durumun 'sol'daki versiyonu ise yukarıda izah ettiğimiz gibi tezahur ediyor.Şimdi bu anlayış sahiplerinin MRTA eylemi için "şöyle olsaydı", "böyle olsaydı" demeleri ne kadar anlamlıdır? Devrimci zora, gerilla mücadelesine karşı politik mücadeleler boyunca lanet yağdıranların bunun üzerinde fikir belirtmeye hakkı var mıdır? Yapsalar da ne kadar pratik değeri olur? Açıktır, fikir belirleyecek olanlar Büyükelçilik eyleminin bütünselliği açısından ders çıkaracak olanların işidir. Zira yukarıda anlatmaya çalıştığımız anlayışların buradan çıkaracağı çok fazla ders yoktur. Çünkü ilgili değiller.Bunu ötesinde iyi niyetli çevrelerin yaptıkları değerlendirmeler- eleştiriler genel olarak şöyle özetlemek mümkün. Rehinlere bırakılmamalıydı, özellikle Fujimori ailesi büyük bir yaptırım unsuru olabilirdi. Bir kısım ise, kadın, çocuk ve hastalar bırakılsa da, başka devletlerin diplomatlarının bırakılmaması gerekirdi. Yabancı diplomatların rehin tutulması uluslararası kamuoyunun ilgisini sürekli kılardı. Bu da baskıyı arttıırırdı.

Ayrıca gerillalar taleplerine karşılık verdiği zaman zarfında somut adımların atılmadığı koşullar da Peru askeri ve sivil bürokratlarından unsurların öldürülmesi, işin ciddiyeti hissettirilmesi açısından gerekliydi, vb. vb. Bu ve benzeri eleştirileri uzatmak mümkün. Genel planda bakıldığında karşı çıkılacak eleştiriler değil. Fakat tekrar başa dönecek olursak, eylemin amaçları, mimarlarının sahip oldukları devrim anlayışı, çalışma tarzı, özel olarak Peru'nun genel olarak Latin Amerika'nın etik değerleri, gelenekleri bağlamında değerlendirildiğinde yukarda özetlenen eleştirilerin yapılması hiçte kolay olmayacaktır. En önemlisi eylemin yapıılışının, sürdürülüşünün ve sonuçlanmasının Silahlı Propaganda bağlamında irdelenmesi gerekmektedir.Eylemin istenen hedefte sonuçlanmadığı bir gerçek. Ama zaten eylem yapanlar bunu daha başından hesaplamışlardı. **Eylem YA ZAFER'le ya da ÖLÜM'le sonuçlanacaktı. Bu kesindi. Ve gerillalar her fırsatta bunu dillendirdiler. Sonuç ikincisi oldu, ölüm...**

• PEKİ BURADA ZAFER YOK MUYDU?

Elbette vardı. Çünkü zafer daha başında kazanılmıştı. Şu mesaj verildi. **“Siz emperyalistler ve onun uşakları çok güvendiğiniz teknolojinizle, kalelerinizle, saraylarınızla kurtulamazsınız. En ummadık yerde ininizde sizleri vurabiliriz!”** Yapılan da bu oldu. Şaşkına dönen sadece Peru oligarşisi değildi, bütün dünya gericiliği şaşkına döndü. Ezilen halklar ve devrimci yurtsever güçler ise sevince boğuldular. Ayrıca eylem süreci boyunca sergilenen davranışlar, yaşanan romantizm başlı başına bir zaferdir. Eylem sonrası Atılım gazetesinin, MRTA'nın Avrupa temsilcisi İsaac VALEZCO'yla yaptığı röportajda Valezco şöyle diyordu: “Bu eylemin en önemli özelliklerinden bir tanesi burjuva anlamda demokrasi ve devlet yapısının olmadığını gösterdi”. “Neden rehineler öldürülmedi sorusuna karşılık MRTA temsilcisi devamla şunları söylüyordu: “Bunun açık bir cevabı var, bu da Cenevre sözleşmesinde kabul edilen maddelerdir. Biz buna uyduk ve bu nedenle çocuklar, kadınlara zarar vermemiz sözkonusu olamazdı” diyordu.

Bunun üzerine muhabir soruyor, “Cenevre sözleşmesi hükümlerine bağlıysanız neden böyle bir eyleme gerek duydunuz? Cevap:” Bakın bu bir anlayış sorunu. Biz esir insanları öldürmeyiz. Bu bir politik eylemdir. Öyle görmek gerekiyor. Pazarlık sorunuydu ve bu sonuna kadar denendi.” Belki hazırlıksız yakalandılar, ama fırsat bulmalarına rağmen esirleri öldürmek istemedikleri kesin, Ortadoğu insan psikolojisiyle bakıldığında anlaşılmaz gelebilir. Fakat bahsi geçen coğrafyanın geleneklerinde devrimciler zorunlu olmadıkça öldürmeyi tercih etmezler. Gereksiz şiddetten kaçınma öteden beri gelenektir. Aksi tutum ise birçok devrimci harekete çok şey kaybettirmiştir. Uruguay'da yaşlı bir adam dolaşırken tesadüfen Tupamaro'ların sığınağına düşer. Sığınaktaki gerillaların iki seçeneği vardı. Ya sığınağı terkedeceklerdi, ya da yaşlı adamı öldüreceklerdi. Onlar ikincisini yaptı, yaşlı adamı öldürdüler. Daha sonra Tupamaro bu olayı lanetledi ve halktan özür diledi. Tupamaro tarihinde ise kara bir leke

olarak adlandırıldı. Bir başka örnekte Arjantin'de PTR (Devrimci İşçi Partisi)'ye bağlı ERP (Halkın Devrimci Ordusu) gerillaların işkenceci bir subaya (Subay Viola) düzenledikleri suikast sırasında subayın küçük kızının ölmesiyle ilgili olarak gerilla önderlerinin değerlendirilmesi... "Eylem o an doğru ve uygundu, hata eylemden sorumlu olan yoldaşın subayın ailesiyle birlikte geldiğini görünce eylemden vazgeçme emri vermemiş olmasıydı. Bunu yapmamış olması kimse tarafından anlaşılacak istenmedi. Birçok yoldaş bugün subay Viola'ya düzenlenen suikastten bahsetmeye utanıyorlar. Kızların birisi eylem sırasında ölmüş, diğeri sakat kalmıştı. Bu delilikti. Buna karar veren yoldaş beceriksiz ve duygusuz bir hayvandır." (Gerilla Bilanço Çıkarıyor. Belge yay)

Savaşın bütün acımasızlığıyla kuralları ateş hatlarıyla belirlenen bir çarpışmadır. Kuralları iyi uygulayanlar kazanırlar. Devrimci savaş açısından bu daha da bir önem kazanıyor. Yapılanlar amaca uygun olmak zorundadır. Oysa coğrafyamızda değil hedef tesbitlerindeki titizlik, incelik... Farklı düşünüyor diye başka devrimci anlayışlara tahamül gösterilmiyor. Onu yok sayma, kendisinin bulunduğu alanlara sokmama ve zaman zaman da fiziki saldırıya kadar gidilmiştir. Tekrarlarsak MRTA için öldürme kendi başına bir amaç değildi. Amaç zindandaki tutsakların kurtarılması ve neo-liberal politikaların geri alınmasıydı. Bunlar somut taleplerdi. Fakat eylemin muhtevası, yaptığı politik çağrışım bunun ötesinde idi. Örneğin neo-liberal politikaların otomotikman geri alınması beklenemezdi. Eylemi yapanlar da bunu beklemiyordu. Eylemin somut talepleri elde edilmeden sonuçlanması üzerine başlayan yakınmalar için MRTA temsilcisi; "Bir eylemle Peru'da devrim yapılmayacağını bilmek gerekir" diyordu. Ama neo-liberal politikaların teşhiri en açık bir biçimde yapılması bile bir kazanım olmuştur.

Ayrıca zindandaki zorlu şartların, tutsakların içinde bulunduğu sorunların dünya kamuoyuna duyurulması önemli ölçüde başarılmıştır. Sonuç olarak, eylemin yapılış tekniği,

hazırlanışı ve eylem sürecindeki tutum ve davranışlar buram buram insan kokan, şiirselliğiyle, romantizmiyle insanlığı derinden etkiledi. Ortada askeri bir yenilgi olsa da, siyasal planda zafer kazanılmıştır. **Onlar sahip oldukları perspektiflerini Che'nin sosyalist insan anlayışından almışlardı. Ve bunu ölümleri pahasına dünya halklarına gösterdiler.**

Sosyalist insan anlayışının eylem boyunca sergilenmesi soyut bir hümanizmden ibaret değildi elbette. Zira proleter hümanizmi, soyut burjuva hümanizminden ayıran temel ölçüt, emeği ve insanı eksen alan savaşın savunulmasıdır. Tupac Amaro gerillaları bu yönüyle örnek tavır sergilediler. Eylemin teknik ve estetik boyutu, devrimci yaratıcılığı, kahramanlığı ve engin feda ruhuna sahip olmaları, her an ölümlerine burun buruna yaşamaları ve bunun karşısında en küçük tereddüte yer verilmemeleri bakımından bir **manifesto** yazdılar. Ve onlar Peru semalarında şimdi...İnsana ait bütün güzelliklerle dolu gövdeleri silah şimdi... Silahları kuşanıldı...

And dağlarının çocuklarına bin selam olsun!

Dipnot: PERU'nun başkenti Lima'daki Japonya Büyükelçilik eylemini yapan "Tupac Amaru Devrimci Hareketi"ne (MRTA) bağlı 14 gerilla, Japon İmparatoru'nun doğum günü nedeniyle verilen resepsiyona katılan bakan, 18 büyükelçi ve çok sayıda işadaminin da aralarında bulunduğu 500 yakın davetliyi rehin aldı.

Uzun menzilli silahlarla içeriye giren gerillalar, binanın belli yerlerine de tahrip gücü yüksek bombalar yerleştirdiler. **"Görevimiz çok açık: Cezaevindeki bütün yoldaşları kurtarmak" diyen gerilla sözcüsü, eylemlerinin "Ya zafer, ya ölümlerle sonuçlanacağını" bildirdi.** Gerillaların sözcüsü, Peru Devlet Başkanı Alberto Fujimori'nin kendileriyle bir an önce doğrudan pazarlığa girmesini ve görüşmelerin canlı olarak

yayınlanmasını talep etti.

Rehineler arasında, Peru Dışişleri Bakanı Francisco Tudela, Tarım Bakanı Rodolfo Muante Sanguinetti, Japonya Büyükelçisi Morihisa Aoki'nin yanı sıra, İspanya, Almanya, Avusturya, Çek Cumhuriyeti, Bulgaristan, Yunanistan, Brezilya, Bolivya, Uruguay, Guatemala, Güney Kore büyükelçilerinin ve ABD'li, Fransız diplomatlarının bulunduğu bildirildi. Davete katılan Toyota, NEC Corp., Asahi Kimya Endüstrisi, Matsushita Elektrik Sanayi, Mitsui Madencilik ve Smelting şirketlerinin Lima'daki üst düzey yöneticileri de rehineler arasında yer alıyor.

Peru Devlet Başkanı Alberto Fujimori'nin annesinin de bulunduğu 80 kişilik bir grup kadın ve yaşlı ise, gerillalar tarafından eylemin ilk saatlerinde serbest bırakıldı.